

Թոռմեի գիրգ ձեռքըդ տայի կյանքիս վերջ:

Բխեի ես իցի՛վ թ'առու մը վրճիտ,
Եվ երբ հուշիկ նստած մոտ իմ եզերքին,
Ցոլանար իմ հայելվոյն մեջ քու ժըպիտ՝
Պոտորելով կապույտ ալիքս՝ ցամքեին:

Ա՛հ, իցի՛վ թե լինեի ես ճառագայթ,
Շողշողայի դեմքիդ վրրա վայրիկ մի,
Խաբեի քեզ թ'ես ավելի գեղագարդ,
Ի'անուշաբույր մազերուդ մեջ մարեի:

Այլ ո՛չ, անգո՛ւթ, եթե տըվիր մեկուն սեր,
Իցի՛վ թ'անոր գերեզմանին քարն լինիմ,
Եվ դու թոշնած գաս շնչե՛լ շուրջս . . . արտասվե՛լ . . .
Քեզ հըպելու համար հարկ լոկ գոլ շիրիմ . . .

1867